

Cienājamo

Z. Zemzari!

1924. g. jūlijā Valmierā notika Grimtenes mācības kursi, kurus vadīja Z. Lančmanis. Parimū viņu jau agrāki, bet kursus sadraudzējamies. Lančmanis tad vēl nebija apceļojis Salacas upes rajonu. Man arī patika ceļot, bet es nevarēju ne ar riteņi braukt, ne daudz steigāt, jo slimību ar gūžas locītavas tuberkulozi. Bet man bija zirgs, ar ko varēju pabraukāt. Pie paredzētā ceļa daudzas vietas darvoja mani radinieki un paristami, kur ar zirgu varētu apmesties un pārnakšņot.

Tā arī norunājām, ko nāksēja 1925. g. vasarā abi zirgā apceļosim Salacas krastus. Pēc ceļošanas šo braucienu šūlīt retiņu aprakstījis, un tagad atmiņa stipri pasliktinājusies, tā kā daudzi ceļa posmi aizmirsušies un sajaukušies.

1925. g. jūlijā bija man jābrauc pie radnieka uz Liepupes valsts saimniecību. Norunājām, ko Lančmanis no Rīgas ar kuģi atbrauks man pretī. Svētdien viens ar kundzi atbrauca. Pirmdiena sākam ceļojumu. Trīs kundze līdz Korgenes mīlai brauca lodes. Lančmanim bija fotoaparāts un zemes urbis.

Cēls sākas no Liepupes muižas uz jūrmalu.

Ļiem gabalu mums labi brauca Staiceles skolotājs
J. Mediņeks (tagad miris). Sācām braucām pa jūrmalas
liedagu, kur pa mītiām smiltīm cēls bija gluds un ciets,
bet apmērām no Kurmja raga visa liedaga palīna
akmains. Tad griežamies no jūras nost un braucām
uz Salacas pag. Korgēnes skolu.

Otrā rītā no Korgēnes skolas braucām pa Svētciema
pagastu garām Trimmas ezeram, tad upurālām Svētupes
krastos un apskatījām Salacgrīvu. Vakara atgriežamies
Korgēnes skolā. Nākošajā dienā sākam braucienu
gar Salacas krastiem, rizeim pa kreiso, kreizem pa labo
krastu. Dažās vietās ar prāmi cēlamies Salacas pāri uz
obru krastu. Pārnakšņojām Iēšes dzirnavās pie mūsu krust-
tēva. No Iēšes dienavām braucām uz Marsalacu un Idus pagastu.
No Lurienes sestdienā braucām uz Burtņisku ezeru.

Piebraucām ezera ziemeļrietumu krastam. Krastam piegū-
lās plaša zema avotaina plava. Plavā izraktajos grāvjos
daļi zem kūdras atsedās avotkalņa slānis. Tasā eze-
ra krastā bij ezerkalņa kaudzes, kas uzsmeltas no sēkļa
ezera krastā. Apskatījām ezera krastus un pašu ezeru,
pievakarē es braucu uz mājām, bet Lancmanis palika
pie jaunsaimnieka pa nakti, lai rītā ar autobusu brauktu
atpakaļ uz Rīgu.

Es samērāliju fotogrāfējumus un tos šūns nosūtīju.
Tadiem uzņēmumiem jābūt Lancmana atstātajos materiālos,
bet varbūt kāds no aizrūktojiem uzņēmumiem var vēl nodotēt
Vēstules gan & nevienas nevarēju atrast.

Ar Lancmani tikamies vēl dažās ekskursijās p. m.
geografu ekskurijā no Liepājas. Vairākus gadus vēlāk
Lancmanis bija Salacas krastos pie Staiceles, kur pētīja
austkalna un okeāna atradnes. Es tur nebiju.

Pēdējo reizi ar viņu tikos kad bija izpēti pirmā
nīere. Tad viņš kā ar vien bija mors un smiedamies stāstīja,
ka izņemta nīere bijusi raugusi liela nā pīle. Stāstīja
arī par darbiem universitātē.

Lancmanis ar dažiem sejiņas skolotājiem bija
paristams, bet tie tagad ir miruši, un es neko tuvāku
nerim stāstīt.

Ar sveicieniem!

G. Sedleniņš.

229154

Salacas c. Gaumnājs,

1974. g. 6. martā.